

შენ ზღვის პირად

შენ ზღვის პირად მიდიოდი, მერი.
სხივქვეშ თრთოდა შენი ნაზი ტანი.
და გფარავდა მწვანე სუროსფერი
ცაცხვისაც და ალვის ხეივანი.
შენს ღიმილში მწუხარების ჩქერი
მოულოდნელ სიყვარულად ვცანი,
როგორც მთვარის შუქი აღმაცერო
როგორც სიოს უცხო მიმოხვრანი.
იმ ღიმილში კარგი, მშვენიერი
გამოკრთოდა სევდა-კაეშანი,
როგორც სხივზე ყვავილების მტვერი,
ცისკრის ნამით თრთოლვილ-განაბანი.
ამ ღიმილზე, იმ სევდაზე ვმღერი,
ბანს მაძლევენ ყვავილნი და მთანი.
მიერი, ჩემო შორეულო მერი,
შენკენ მოჰქრის ბედის იალქანი.

1915